

***DUIFHUIZEN EEN
LEVEN LANG***

29-03-1921/25-05-2016

DUIFHUIZEN EEN LEVEN LANG

29-03-1921/25-05-2016

Els van Gemeren.

Colofon

Auteur Els van Gemeren

ISBN nr. 9789403702155

**niets uit deze uitgave mag zonder overleg
met de auteur worden gebruikt of
gekopieerd.**

2023

Uitgave Mijn Bestseller

Proloog.

Als op vakantie de telefoon rinkelt op ongewone tijd, dan moet je hem opnemen. "Duifhuizen hier. Kom je nog?" Stom stom schiet het door mij heen, dat ene bezoekje het was er niet van gekomen. "Ik ben in het verzorgingshuis gaat het gesprek verder en ik ga dood. Mijn kinderen zijn er en ik zal de papieren zoals beloofd aan mijn dochter geven. Zij weet ervan".

Garage Duifhuizen daar huurde je een auto als je er nog geen kon kopen en als je een geldig rijbewijs kon tonen aan Arie.

Het contact is gebleven dat is het voordeel van in een dorp wonen. Bij regelmatige bezoeken aan het Museum Het Oude Raadhuis waar ik vrijwilliger was kwamen we in 2003 overeen dat ik in diverse interviews zijn levensverhaal zou optekenen. Ik kreeg zelfs zijn dagboek te lezen wat hij schreef tijdens zijn jaren in Militaire Dienst. De bijgaande wilsbeschikking was het resultaat, waarvan het getekende origineel in mijn bezit is.

Codicil.

Hiermee verklaar ik, Arie Duifhuizen in het bijzijn van mijn

*echtgenote Klazina Duifhuizen-Boogaard, dat na mijn
verscheiden*

*mijn archief met daarin foto's en diverse beschrijvingen
alsook*

bijbehorende objecten bestemd zijn voor Museum Het Oude

Raadhuis. Legataris mevr. Els van Gemeren-Elfering.

Aldus opgemaakt te Oud-Beijerland, 29 september 2011.

*Handtekening A. Duifhuizen Handtekening K. Duifhuizen-
Boogaard*

*Handtekening
E.C. Van Gemeren-Elfering*

Inleiding.

Hij was een selfmade man. Zijn gedrevenheid en doorzettingsvermogen maakten dat ik geïnteresseerd naar zijn verhalen luisterde. Wij waren van totaal verschillende kerken. Toen ik hem vroeg mij iets uit te leggen over zijn levensovertuiging vroeg hij me dat onderwerp te laten voor wat het was omdat 'als je er niet in geboren bent, je er toch niets van begrijpt'. Zelf had hij totaal geen last van de opvattingen van andersdenkenden. Hij was ondernemer en keek om naar anderen. Was altijd gehaast. Waarom? Angst, verantwoordelijkheidsgevoel? Zijn jeugd was niet rijk er moest brood op de plank voor alle kinderen vertelde hij. Het heeft hem gevormd. Zelfs in zijn spraak had hij erg veel haast.

Wie lang leeft maakt heel veel mee, niet alleen persoonlijk maar ook de omstandigheden veranderen. De gedachte aan een boekje over zijn leven liet hem niet los. Door omstandigheden heeft het wat langer geduurd.

CARBIDLANTAARN

COMPUTER

Inhoud.

I "Ik ben opgegroeid tussen carbidlantaarn en computer."

II De Bijschool.

III Leven in Oud-Beijerland.

IV Onze kleding.

V Verhuisd naar de Molendijk.

VI Verhuisd naar de Havendam.

VII W.O.II

VIII Militaire dienst en verliefd.
(opgetekend uit het persoonlijk dagboek)

IX Het leven gaat door.

X Garage gehuurd.

XI Ambulance gekocht.

XII Een garage gebouwd.
(diverse krantenberichten)

I “Ik ben opgegroeid tussen carbidlantaarn en computer”

Mijn vader Cornelis Duifhuizen geboren 22-10-1892, overleden op 29-10-1981 woonde in Zwartewaal maar kwam op de fiets naar Oud-Beijerland om als sigarenmaker bij Kruythof te werken. Mijn moeder Elizabeth Mourits geboren 05-05-1891, overleden 26-07-1972 was een geboren Oud-Beijerlandse. Zij ontmoetten elkaar in Oud-Beijerland. Hoewel Nederland neutraal was gebleven tijdens W.O.I heerste er werkeloosheid en honger. Er was een tekort aan alles. Nog voor dat er een vredes akkoord was bereikt van die oorlog in november, trouwden mijn ouders op 26-09-1918 en vonden bewoning in Zwartewaal. Met een zoon kwamen zij naar Oud-Beijerland en vonden een huis aan de dijk op de Zinkweg. Nederland was ontkomen aan een revolutie, de confessionele partijen kwamen aan de macht, de roaring twenties braken aan. Het leek allemaal wat aan te trekken. Ik werd geboren op 29 maart 1921 op Zinkweg 43 als 2^e zoon.

Het schijnt dat ik met 2 jaar met kakstoel (kinderstoel) en al op de kachel viel. Mijn broer heeft als troost toen een Mezik (steekvlieg) gevangen voor mij omdat ik me had bezeerd. Inmiddels was er ook een babybroer bij. Hij is 5 jr. geworden. Tijdens de bietencampagne reden er tractoren met aanhanger over de Zinkweg en toen is hij verongelukt.

Hij werd in de bedstede gelegd en Dr. van Dongen kwam. Na de begrafenis werd er nooit meer oven hem

gesproken. Een blokkendoos was de enige herinnering aan hem. Begrafenissen waren in die tijd een mannenkwestie. Vrouwen en kinderen gingen niet mee. Mijn moeder was wel in het zwart gekleed en weer zwanger. De aanzegger liep langs de deuren en dreunde op één toon de verdrietige gebeurtenis 'Hedenmiddag is' etc. De mannen droegen verplicht een zwart pak en de hoge zijde (hoed). Voor die tijd had ik al 1 broertje en 2 zusjes erbij waarvan een zusje maar 3 maanden is geworden en overleden aan kinkhoest. In totaal kwamen er 11 kinderen (9 jongens en 2 meisjes) tot 1932. De namen van de overleden kinderen werden bij nieuw geboren opnieuw gebruikt. Op een dag in 1927 kwamen we uit Zondagsschool toen mijn vader ons op de dijk stond op te wachten. We werden naar de burens gestuurd want er werd een broertje geboren. De baker mevr. Weeda woonde in de Kerkstraat en werd met kruiwagen gehaald want ze was te dik om te lopen.

Voor het huis over de dijk liep de tramrails van de RTM en daarnaast was een sloot. Alle huizen aan de dijk hadden daar hun eigen houten stap. Daar stond

mijn moeder de was te spoelen in de sloot, die ze eerst met de hand had gewassen. Als je dorst had dronk je water uit die sloot, want dat was toen nog helder water. Uit school speelden we blindemannetje en dan lieten ze je natuurlijk zo de moddersloot inlopen. Een jongen stond er gewoon in te plassen. Bij het Polderpad (later Admiraal de Ruyterstraat) boven aan de Zinkweg was de tramhalte. Daar ging de tram het weiland in naar beneden waar varkens over de rails liepen die nog weleens werden aangereiden. Veel mensen hadden een varken in een hok bij huis, maar langs de dijk zag je ook weleens een geit met een touw om de nek aan een paaltje staan. Bij de weilanden waren boomgaarden en sloten die in de winter waren dichtgevroren. We gingen dan binnendoor op de schaats naar school. Op de Zinkweg zijn we verhuisd naar hoek Zinkweg 114-Hoefsmid, die huizen zijn afgebroken. Op gezette tijden werden we om beurten op de stoel gezet thuis, we kregen een doek omgeslagen en dan knipte mijn vader onze haren. Het huis had een alkoof met daarin een waterput. Het water van de daken liep door een stenen buis onder het huis in de put. We wisten altijd wanneer er regen op komst was, want dan zat er een kikker op de plank in de put. Er was een woonkamer waarin 2 bedsteden waren met een kelder eronder, maar geen keuken. In de kamer was een houten vloer die was rood geverfd er lag een katoenen kleed op. Er was een linnenkast en een tafel met stoelen. De kachel werd gestookt met hout of kolen. Het was ook een fornuis en oven. Erop waren gaten die met ringen kleiner gemaakt konden worden naar de maat van de pan of koffiepot.

Aan de zijkant zat een slag om koekjes te bakken, maar we zetten er ook onze voeten in om ze te warmen. Er was een zolder waar wij sliepen. Met z'n drieën in één bed verliep niet altijd vlekkeloos. Vader kwam naar boven om een tik voor je kop te geven, maar daar hadden we al snel wat op gevonden. Als we hem hoorden aankomen draaiden we ons vlug om, zodat de tik op je voeten kwam. De ruzie was wel meteen gesust. We moesten een kippentrap met brede treden beklimmen en de zolder werd afgesloten met een slag die overdag openstond tegen de zijkant. Tijdens het slootje springen over het open luik ben ik op de vloer in huis gevallen. Ik was 4 jaar en werd versuft op een stoel gezet, maar een dokter werd niet geroepen.

Eens had ik leewater (dat is vocht tussen de botten) in mijn knieën, die werden steeds dikker. Er werden stukken plank tegen gezet en gezegd dat komt wel goed. Het moest verdrogen. Ik hinkelde naar school. Tegenwoordig wordt er een punctie verricht en ben je er meteen vanaf.

Er groeide een vetplant over het dak van ons huis die voor vitamine C zorgde en verder zochten we bloemen en bladeren als medicijnen, want geld voor de dokter was er niet. Op een adres op de Zinkweg haalden we wonderolie.

II De Bijlschool. 1927-1934

Onze ouders waren tegen inenten, daarom mocht ik met mijn 6de jaar niet naar school. Ik kreeg toen op de Zinkweg een jaar privé-les van meneer Bezeij van de Koninginneweg. Daarna ging ik naar de Bijlschool, lopend over een brug van de Zinkwegse dijk langs het Zandpad (later Karel Doormanstraat) waar aan beide kanten een sloot was, naar de Bijl. Daar waren juffrouw van Heeteren 1e klas, juffrouw Meijer 2e klas was gehuwd met meneer Goovers die het hoofd van de school was. De 3^e klas was bij juffrouw van Deursen. Voor de andere klassen waren er nog meesters Maas, Mullaart, Langejan en Goovers. We waren toen al ondeugend en zongen;

'Juffrouw Meijer maak je broek wat wijer,
maak hem niet al te wijd
dat-ie niet van je gat afglijdt.'

Er waren klassen met 48 kinderen. Twee rijen jongens en twee rijen meisjes. 48 paar klompen achter in de klas die om te plagen weleens door elkaar werden gegooid. In de hoek van de klas stond een potkachel die met cokes werd gestookt. Als het erg koud was stonden we er allemaal omheen. De schooldag begon met gebed, een verhaal uit de bijbel en dan zingen. De verhalen vond ik het leukst, maar we kregen ook rekenen en taal. We hadden een griffeldoos en een sponzendoosje een vierkant blik met een zeempje erin waarmee je de lei moest schoon zemen. Meester Maas uit de Polder (Admiraal de Ruyterstraat) droeg een hoge